

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1569/2014
16.09.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца С.Т. из П., Улица..., чији је пуномоћник М.Л., адвокат из П., Улица..., против туженог ЈКП „Аутотранспорт“ из Панчева, Улица Војводе Радомира Путника број 33, кога заступа Б.Б., адвокат из П., Улица ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Новом Саду Гж1 243/13 од 19.06.2013. године, у седници одржаној 16.09.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Новом Саду Гж1 243/13 од 19.06.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 1352/11 од 06.12.2012. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење о отказу уговора о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности број 400/2009-189 од 24.02.2010. године, којим је престао радни однос са даном достављања тог решења тужиоцу на пословима шефа службе унутрашње контроле безбедности саобраћаја и руководиоца лабораторије, као и да му се надокнаде трошкови парничног поступка. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом надокнади трошкове парничног поступка од 99.000,00 динара.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Гж1 243/13 од 19.06.2013. године, жалба тужиоца изјављена против првостепене пресуде је одбачена као неблагоприятна.

Против правноснажног решења донесеног у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијано решење на основу члана 399. у вези члана 412. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04 и 111/09), а који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о

парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се применом члана 398. став 1. ЗПП ревизија може изјавити.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, пресуду Основног суда у Панчеву П1 1352/11 од 06.12.2012. године пуномоћник тужиоца је примио 10.12.2012. године, тако да је последњи дан рока за изјављивање жалбе био 18.12.2012. године. Пуномоћник тужиоца је 18.12.2012. године, телеграфским путем упутио жалбу, наводећи да првостепену пресуду побија из свих законских разлога, а да образложење следи. Допуна жалбе тужиоца је предата суду преко поште препорученом пошљком 24.12.2012. године, а која је у првостепени суд примљена 25.12.2012. године.

Имајући у виду да је пуномоћник тужиоца телеграфским путем упутио жалбу 18.12.2012. године, а да је допуна жалбе тужиоца предата првостепеном суду 24.12.2012. године, односно након истека рока од три дана, у смислу одредбе члана 107. став 3. а у вези члана 100. Закона о парничном поступку, то је другостепени суд закључио да је жалба тужиоца неблаговремена, због чега ју је одбацио, применом одредбе члана 373. став 1. тачка 1. и члана 374. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 438. Закона о парничном поступку, прописано је да у парницама из радних односа рок за изјављивање жалбе износи осам дана.

Одредбом члана 107. став 2. истог закона, прописано је да дан предаје поднеска упућеног суду преко поште препорученом пошљком или упућеног телеграфским путем сматра се као дан предаје суду, док је ставом 3. истог члана закона, прописано да ако је поднесак упућен телеграфским путем, сматраће се да је дат у року само ако уредан поднесак накнадно буде предат суду или буде упућен суду препорученом пошљком у року од три дана од дана предаје телеграма пошти.

У конкретном случају, тужилац је пресуду донету у првом степену примио 10.12.2012. године, а жалбу је последњег дана рока за њено изјављивање 18.12.2012. године упутио телеграфским путем, наводећи да првостепену пресуду побија из свих законских разлога, а да образложење следи. Међутим, допуна жалбе тужиоца је предата суду 24.12.2012. године, односно након истека рока од три дана прописаног чланом 107. став 3. а у вези члана 100. ЗПП.

Сагласно наведеном, Врховни касациони суд налази да је правилно нижестепени суд одбацио жалбу тужиоца као неблаговремену, налазећи да је поднета по истеку законом прописаног рока од осам дана од дана достављања пресуде донете у првом степену, применом одредбе члана 374. ЗПП.

Неосновано се у ревизији тужиоца указује да није искористио редовни правни лек због пропуста свог тадашњег пуномоћника. Наиме, другостепени суд је правилно закључио да је пуномоћник тужиоца примио првостепену пресуду 10.12.2012. године, а што је утврђено из повратнице која се налази у списима предмета, да је жалбу упутио телеграфским путем 18.12.2012. године, док је допуна жалбе тужиоца предата суду тек 24.12.2012. године, односно након истека рока од три дана прописаног чланом 107. став 3. ЗПП. Стога, Врховни касациони суд налази да је правилан закључак нижестепеног суда да је жалба тужиоца неблаговремена, јер је изјављена након истека рока од осам дана прописаног одредбом чланом 438. ЗПП, због чега је нижестепени суд жалбу одбацио, правилном применом одредбе члана 373. став 1. тачка 1. и члана 374. ЗПП.

На основу члана 405. став 1. у вези члана 412. став 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**